

פרק 1 רחוב הראון מספר 3

בסמטה קטנה ושקטה בירושלים עיר הקדש,
לא הרחק מהכתל המערבי, שוכן לו בית אבן קטן
בעל גג רעפים אדם, מקף גנה גדולה וירקה. על
השער מופיעה הכתבת "רחוב הרמון מספר 3".
זהו ביתם של סבתא שמחה ואחיה הדוד נחמיה.

אם תזדמנו לשם אי פעם, יתכן שתראו גברת
גבוהה וצנומה, בעלת גמות חן, ולראשה כובע ורד
רחב שולים. אם היא גם נועלת נעלים גבוהות
ושחורות ונושאת תיק שחור ענקי או מטריה
שחורה וארוכה, ובמיוחד אם היא מתרוצצת
בחברת צפור קנרית צהבה, אתם יכולים
להיות בטוחים שראיתם את סבתא שמחה.

וכמה נפלאה הגנה! דוד נחמיה קורא לה "גנת החלב והדבש" שלו והוא מסביר: "ארץ ישראל היא ארץ זבת חלב ודבש, והיא השתבחה בשבעה מינים מפלאים. כל השבעה צומחים בגנתנו. יש לנו...

דקל תמרים אחד, גבוה ואצילי

שני עצי תאנה רחבים וענפים,

שלשה עצי זית כסופי עלים, מפתלים וסבוכים,

ארבעה עצי רמון בעלי פרות אדמים מבהיקים,

חמש גפנים מפתלות עמוסות אשכולות ענבים סגלים,

שש צרורות זעירות של שעורת בר,

ושבע שורות של חטה זהבה שנעה בעליות ברות.

אם כן יש לנו גנת חלב ודבש, נכון?"

וכלם מחיכים בהסכמה.

דוד נחמיה מטפל בגנתו במסירות רבה. "בבוא היום", הוא אומר,

"אהיה הראשון בתור להבאת הבכורים לבית המקדש השלישי.

וכל שבעת המינים יגיעו מגנת החלב והדבש שלי!"

ולא רק שבעת המינים גדלים בגנה. אדניות ובהן פרחי גרניום אדמים

מעטרות את חלונות הבית, שורת חמניות נצבת לאורך הגדר, וחלקת

הירקות עמוסה עד להתפקע בכרובים וגזרים, עגבניות ופלפלים,

מלפפונים, בצלים וחצילים עבור הסלטים של סבתא שמחה.

ליד הבית עומד עץ קנמון עתיק וריחני. נטע אותו אביהם של שמחה

ונחמיה לפני שנים רבות. דוד נחמיה מכניס את קלפת העץ לקפסת

הבשמים המכוסת שלו, ומשתמש בה להרחת ב"הבדלה" של מוצאי שבת.

סבתא שמחה טוחנת את הקנמון לעוגיות ולתה שהיא מכינה.

אך אם בגנה עובד אדם נמוך קומה ועגלגל, החובש כפה גבוהה ומישנות ולגופו ציצית לבנה המתנפנפת ברוח, ובמיחד אם יש לו זקן מתלתל ונצנוץ ידידותי בעינים, אזי תדעו שמולכם עומד הדוד נחמיה.

בקומה הראשונה של בית האבן הקטן מתגוררת סבתא שמחה. ביתה תמיד מסדר ומבריק, מלא קולות בשול עליזים וניחוחות אפיה טעימים.

בקומה השניה מתגורר הדוד נחמיה. ביתו חמים וצפוף ומבוגר קמעה, בשל ספריו הרבים והאהובים הנערמים בכל פנה ועל כל מדף.

סבתא שמחה ודוד נחמיה מתגוררים שם מאז ומעולם. סבם בנה את הבית ושתל את הגנה, עוד לפני שהם נולדו. "שמחה ונחמיה יצמחו ויגדלו יחד עם הגנה", אמר.

ואכן כך היה.

ומזל שתהלה היא בת ועזרא הוא בן, אחרת לא הייתם יכולים להבדיל ביניהם. כלם אומרים שהם נראים בדיוק כמו שני אפונים בתרמיל - שני אפונים צנומים וחיכניים, בעלי עינים שחורות כפחם ושער שחור ומתלתל.

כאשר חוזר עזרא מהישיבה של הרב ידידיה בטבריה, תוכלו למצא אותו עובד בגנה או עוזר לדוד נחמיה בחנות התקונים. כשאין לו שום דבר מיוחד לעשות, הוא אוהב להתפרקד על הענף החביב עליו במרומי עץ הקנמון ולהקשיב לרוח המנשבת בעלים.

בימי קיץ נעימים בשעות אחר הצהריים, נוהגים שכנים וידידים לשבת בצל עץ הקנמון, ללגום תה קנמון ולכרסם עוגיות קנמון.

בשולי הגנה, בצל העצים, חבוייה חנות התקונים של דוד נחמיה. בכל יום השכם בבקר, עוד לפני שהספיקו הצפרים לצניץ 'בקר טוב', מתחילים לקוחותיו של דוד נחמיה להגיע. הם מביאים לתקון ספרים קרועים, ספלים סדוקים, צמיגים מפוצצים, מזלגות מכפפים, מטאטאים שבורים ומטריות מעקמות. סיסמתו של דוד נחמיה היא: "מוצר מתקן - כמו חדש יוצא מכאן!"

ואחרונים-אחרונים חביבים... אי אפשר לספר לכם על רחוב הרמון מספר שלש מבלי להזכיר גם את תהלה ועזרא. תהלה ועזרא הם תאומים שגרים ברחוב הרמון מספר שלש, תהלה למטה עם סבתא שמחה, ועזרא למעלה עם דוד נחמיה.

פרק 2

האבן האוורה

היה זה יום קיץ חמים. דוד נחמיה עזר בגנה שברחוב הרמון מספר שלש. עזרא שכב על הדשא, בוחן חפושית "פרת משה רבנו", אדמה-שחורה. ציפי, הקנרית החביבה ביותר על סבתא שמחה, השתזפה לה במרומי עץ הקנמון.

פוֹרְרִירִירִיר! התרומם לו ענן אדמה קטנטן. "הגיע הזמן להצניק לשרשים קצת אויר צח". אמר דוד נחמיה. "הייתי צריך לעשות את זה כבר בחרף, אבל סבתא שמחה התעקשה שהעצים עלולים להצטנן... שמעת פעם על עץ מצונן?!"

כאשר תהלה אינה בבית הספר או אינה קופצת בחבל עם חברותיה, יש להניח שהיא שוכבת במטה, מכרבלת בשמיכת פוך עבה וקוראת ספר. ואם היא איננה שם, אז היא בודאי במטבח, עוזרת לסבתא שמחה להכין מאכל חדש ומעניין.

"בקרוב תאפה תהלה עוגות אכמניות בקצפת עוד יותר טוב ממני", אומרת סבתא שמחה בניהמה מעודדת.

"ובקרוב יהיה עזרא בעל מלאכה עוד יותר טוב ממני", אומר דוד נחמיה בגאווה.

"ממש תאומים", אומרת סבתא שמחה.

"שתני טפות מים", מסכים דוד נחמיה.

והשכנים רק מנידים בראשיהם ומחייכים.

אז עכשו, לאחר שקראתם כיצד נראה הבית הקטן ברחוב הרמון מספר שלש וכיצד נראים סבתא שמחה ודוד נחמיה, ולאחר שפגשתם את עזרא ותהלה, אולי תרצו גם לשמע את ספורה של האבן המוזהה שהם מצאו בגנותם.

כך התחיל הספור...

"סודות!? אילו סודות יש כבר לעצים?"

"הרבה! שלמה המלך הבין את סודות העצים, אבל עכשו אף אחד לא יודע מה הם. סבתא שמחה אומרת שזו הסבה שבגללה היא אוהבת לעבד בגנה. היא מקנה שבאחד הימים תשמע דבר מה חשוב. הקיץ הזה, למשל, היא האזינה לירקות."

עזרא חיך. ממש מתאים לסבתא שמחה להאזין לירקות! בדיוק אז הגיח משב רוח חזק מעבר לפנת הבית.

"אוי! הכפה שלי עפה!" קרא דוד נחמיה.

עזרא זנק ממושבו שעל העץ ורץ אחרי כפתו הגבוהה והמישנת של דוד נחמיה. דוד נחמיה רץ בעקבותיו.

עזרא הניע בראשו. הוא באמת לא שמע מעולם על עץ מצנן.

"אני תמיד עודר בחור, צריך לעדר בחור. אינני יודע מדוע שמעתי בקול סבתא שמחה ודחיתי את זה לקיץ". הוא תקע את מעדרו עמק באדמה והעלה גוש שחור נוסף. "סבתא שמחה בדרך כלל צודקת, אבל הפעם היא טעתה! בקיץ חם מדי מכדי לעדר בגנה!"

"מזלנו שיש קצת רוח היום", אמר עזרא וקרב את חטמו עוד יותר אל החפושית.

דוד נחמיה נגב את מצחו בממחטה סגולה גדולה. "נכון. צריך לדעת להודות על הרוח. היא מביאה אלינו את העננים. עוד מעט נתחיל לומר 'משיב רוח ומוריד הגשם' ולבקש שהשם יביא את הרוחות ויוריד את הגשמים. מבלי שנגיש, החורף כבר יהיה כאן, וכדאי שאסכים את המלאכה הזו לפני שיגיע". פוּרְR

החפושית התעופפה. עזרא טפס אל מושבו הקבוע בעץ הקנמון ונשען אחורה כדי להתבונן ברוח המשוטטת בגנה ומניעה את ענפי העצים. עלי התאנה הרחבים נופפו לשלום והציצו מסביב. ענפי הדקל הנשאים הרפינו ראשם קמעה. עלי הזית הכסופים הקטנטנים חגו והסתחררו ורחשו ברוח.

"הקשב לעצים, דוד נחמיה."

דוד נחמיה חיך. "הם מדברים אל הרוח".

"באמת? מה הם אומרים?"

דוד נחמיה נשען על מעדרו והקשיב. "אף אחד לא יודע, אבל אני בטוח שאם היינו מסגלים להבין, הם היו מגלים לנו סודות נפלאים!"

"מה שלא יהיה, זה קשה מספיק כדי להתיר ניצוצות! בוא נראה מה יש לנו כאן".

דוד נחמיה המשיך לחפור בעוד עזרא מפנה את האדמה הצדה.

"אופס!" דוד נחמיה שלף אבן כבדה מתוך האדמה, ומיד נפלה האבן מידו, תוך שהוא קופץ הצדה כדי להציל את כף רגלו מחבטה הגונה.

שניהם נסגו אחורה ובהיטו. "מאיפה היא הגיעה? אני בטוח שהיא לא הייתה כאן אתמול כשעבדתי בגנה", אמר דוד נחמיה. "על כל פנים, נדמה לי שאני בטוח!" "איזו אבן מוזרה!" אמרה סבתא שמחה. היא נצאה מהמטבח כשידיה מכתמות במיץ אכמניות, ונגעה באבן באצבע אכמנית סגלה.

"תפס אותה, עזרא! אם היא תתקע על אחד הקקטוסים החדים האלה מעבר לכביש, יהיה קשה מאוד להוריד אותה!" הציצית הלבנה של דוד נחמיה התנופפה כמפרש ברוח.

"יום אחד, דוד נחמיה, אתה פשוט תעוף כמו צפור", קרא עזרא במרוצתו.

"לא ולא!" קרא לעברו דוד נחמיה. "אני יותר מדי שמנמן מדי לעוף. זה מתאים יותר למישהו רזה כמוך, או כמו סבתא שמחה".

"תפסתי אותה!" צעק עזרא. הוא תפס את הכפה, בדיוק כשעמדה לחמק מן הגנה לעבר חלקת הקקטוסים.

"אי!" דוד נחמיה התכופף ואחז בכף רגלו.

"מה קרה? קבלת מכה?" שאל עזרא ומהר לעזר.

סבתא שמחה הסתכלה החוצה מבעד לחלון המטבח. היא הייתה עסוקה בהכנת עוגות אכמניות. "חשבתי שאתה מאורר את העצים, נחמיה. אתה לא חושב שאתה זקן מדי מלהתרוצץ ולשחק 'תופסת' עם הכפה שלך?" "אני לא זקן ואני לא משחק 'תופסת'". נסיתי לתפס את הכפה שלי לפני שהיא תעלם, אבל קבלתי מכה ברגל ממשוהו מתחת לעץ הקנמון. אני חושב שזו אבן".

"זו לא יכולה להיות אבן", אמר עזרא. "סקלתי את כל האבנים מהגנה באביב. אתה לא זוכר? לא נשארה אפילו אחת".

"אולי אחת צמחה מאז?! הקשב!"

דוד נחמיה הקיש במעדרו באדמה. המעדר פגע בדבר-מה קשה. הוא גרף מעט אדמה, והקיש שוב. נצוץ נתז ממנו.